

אפריים קישון: צורך ופסל מתכת מדופלם

אפריים קישון היה יכול להתקבל לאוניברסיטת בודפשט על-סמך תוצאות מיבחי המיטעל שער. אבל כאשר נאמר לו: "מצטערים, יהודי, אתה יכול להיות רק צורך או יצרן-מיטירות", היפנה ההומוריסט-לעיתיד את מירצו בכיוון הצורפות ופסול-המתכת. המיקצוע של אז הפך כיום תחביב, וקישון (53) יכול בשקט להגדיר את עצמו כ"אמן על רמה מאד גבוהה", תוך כדי הצגת עבודות-התבליט שלו, ריקועי-מתכת, סיכות-קישוט מכסף, זהב ואמייל, וכן וריאציות מיניאטוריות על ציורים שהוא אוהב, כמו ראש-אשה של יוסליה ברגנר. אחרי שהוא משקיע מאמץ, מחשבה

קישון מלחם את שרשרת-זהב של בחו

ארונות-ברזל גדולים, הדחוסים בכל הכלים והחומרים האפשריים הנחוצים באומנות זו. "זהו מיקצוע עתיקי-ימין, ההולך ונעלם מן העולם", אומר האיש הממזג מזה שנים רבות את האמנות

וזמן יקר, שאותו הוא "גונב" בין כתיבת מחזות, בימוי סרטים ונסיעות בעולם, אין פלא שקשה לו להיפרד מן היצירות שלו. בדירתו המרווחת באפקה יש לו בית-מלאכה מושלם לצורפות, כולל שני

ריקועים של קישון

קישון, רננה ועמיר

עם האומנות, "כימעט שאין עוד לקוחות לעבודות צורפות. על גביע יפה, למשל, צריך לעבוד שנה שלמה. לא נותרו הרבה מלכים ונסיכים היכולים להזמין את הדברים האלה, והמעט שנותרו הם לא-כל-כך עשירים..."

אשתו של קישון, שרה, ובתו הצעירה, רננה בת ה-9, אינן צריכות לדאוג כאשר אחד מתכשיטיהן נשבר או נקרע — טיפול קצר בבית-המלאכה מחזיר לחפצים הפגומים את צורתם המקורית.

העבודה היפה ביותר שעשה אפריים קישון אי-פעם היא לדבריו, מגש כסף בסיגנון סיני, עם הרבה דרקונים ועיטורים עדינים. יצירה זו, כרבות אחרות שעשה עוד בהונגריה, אינה נמצאת ברשותו. "הכל נשאר שם", הוא אומר בצער, "שמחתי רק שיכולתי לצאת משם בשלום."

ברוכי יואש ועדיה:

ארבעה סוסים,

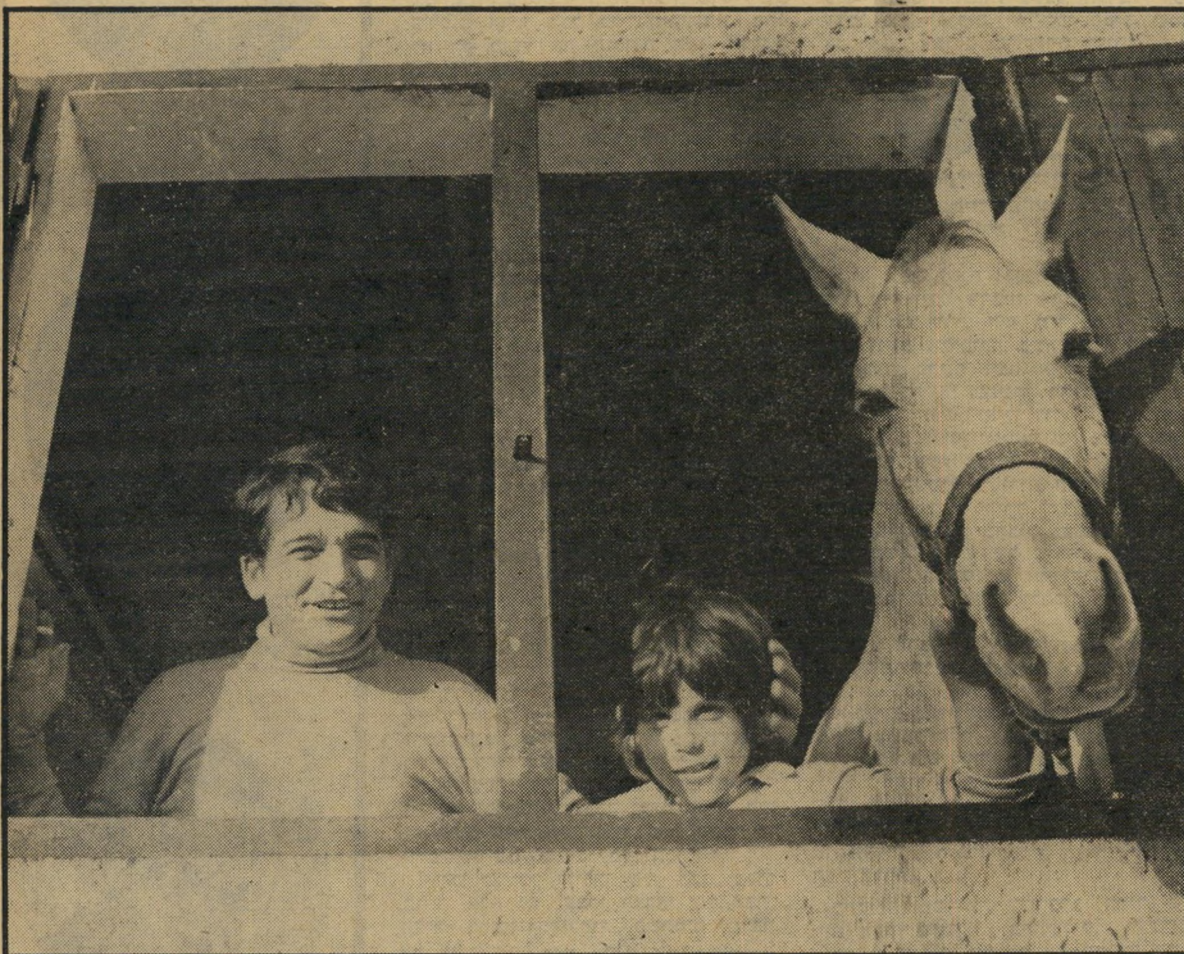
ארבעה בנים

הפרופסור יואש ועדיה, המדען הראשי במישרד-החקלאות וראש מינהל המחקר והחקלאי, חזר לאהבת-ילדותו — הסוסים — לפני ארבע שנים, כאשר בנו הבכור ראה בשדה הסמוך לביתם סוסה לבנה, והתאהב בה ממבט ראשון. כיוון שבאותו שבוע חגג הנער את הבר-מיצוה שלו, נענה האב לבקשה, ניגש לבעליה של הסוסה וקנה אותה מיידיו.

כיום חולקת הסוסה, מצדה, את האורווה המטופחת שלה (הנראית מבחוץ כמו חדר-מגורים לכל דבר) עם שלושה סוסים נוספים: פאבי, נבוב (מתחרז עם "הופ") וסרה. לפני שבוע הצטרף למישפחה סייח ענוג, שזכה בשם המחייב חואנטורנה, על שם אחד מאלופי-העולם בריצה. בלי כל קשר לארבעה הסוסים באורווה שבחצר ביתם, בגנייהודה (ליד סביון), מגדלים יואש ועדיה ואשתו מרי ארבעה בנים: יונתן (17), גיל (16), גיא (15) ומיכה (12).

הפרופסור בן ה-46, צבר, בן למישפחת חקלאים מחדרה, התקשר לסוסים עוד בילדותו. שישה הסוסים במשק של הוריו נועדו, בראש-יבראשונה, להיות בהמות-עבודה. אז לא חשבו על גידול סוסים למטרות בילוי בלבד, אבל מצאו די זמן גם לכך.

גידול סוסים איננו תחביב יקר, לדברי הפרופסור ועדיה. "אם יש מקום להחזיק אותם, אין בעיות", הוא אומר, "זה כימעט לא עולה לנו דבר. הסוסים יוצאים למירעה בשדות של השכנים, והבנים מטפלים בהם באהבה — רוחצים אותם, מוציאים את הזבל ודואגים להם. זהו תחביב

המדען הראשי ועדיה עם סוסתו מצדה ובנו מיכה (12)

מסויימים — הליכה ישרה, סיבובים לפי רצון הרוכב, ריצה בקצב מסויים ושלטיה על הקצב מבלי שיראו מה עושה הרוכב. החוכמה היא להגיע למצב שבו הרוכב והסוס הם גוף אחד."

ארוכים, טיולים על גב הסוס בפרדסי הסביבה, ותרגילי אילוף. יואש ועדיה מכנה את הסעיף האחרון "אמנות הרכיבה", ומפרט: "מאלפים את הסוס לעשות ביצועים

נעים ובריא, שגם מחנך את הבנים לסדר ולאחריות." מרי, שחתודעה לסוסים בצעירותה, בארץ מולדתה אנגליה, נוטלת חלק בפעילות המישפחתית, הכוללת טיולים